

Den danske trafikmodel - afskaf cyklisterne !

Trafikudviklingen på cykelstierne er løbet fra politikerne, det er på tide at der foretages en revision.

Cykelstierne er tænkt og bygget til blød trafik: mennesker i alle aldre til og fra arbejde, skole, leg, idræt og oplevelser plus bude og "elitecyklister" med egen færdselsmoral. Det er en blandet skare, der i mange forskellige hastigheder på følsomme hjul snor sig mellem hinanden og asfaltens buler og huller, brønddæksler og afløbsriste på smalle cykelstier.

Al denne bløde trafik, der har en hævdvunden ret til at have cykelstierne for sig selv, er ved at blive lammet af det stigende antal motorcykler, der i de senere år har sneget sig ind på cykelstierne, hvor de med deres bredde og høje hastighed ikke hører hjemme.

I gamle dage, for 50 år siden, fik knallerterne lov at køre på cykelstierne. Det var almindelige cykler med smalle dæk og en hjælpemotor, der kun kunne klare en moderat hastighed. Den slags cykler ses ikke mere, knallerter er noget, der var engang. I dag fremstilles kun små motorcykler, der er konstrueret til at kunne køre 100 km/t. Ved at sætte en "prop" i motoren, så den ikke skulle kunne køre så stærkt, har nogen fundet ud af at markedsføre den som en knallert, der uden nummerplade må køre på cykelstierne. Som motorcykel er den selvfølgelig ikke forsynet med ringeklokke, der kan signalere til os andre, at den kører på cykelstien. Ydermere kan enhver 14-årig finde ud af at fjerne motorens "prop", og det gør man så uden konsekvenser.

Trafikministeren kalder "knallertkørere" for bløde trafikanter og Politiet, Rådet for større Færdselssikkerhed, Dansk Cyklist Forbund og medierne tier stille. Er det den tavshed, som Statsministeren henviser til, når han udtaler: Tolerance er sådan en lalleglad ligeglathed.

Dansk Cyklist Forbund bør finde ud af hvilket ben de vil stå på og politikerne bør ændre love og direktiver og fjerne motorcykler fra cykelstierne.

Cyklen er et genialt transportmiddel, lad os værne om den og lad os kunne bruge den under betryggende forhold.

Sundhedsmyndigheder og smagsdommere fylder for tiden medierne med rædselsberetninger om de sygdomme, der følger af befolkningens tiltagende fedme. En del af problemerne kunne løses nemt og billigt ved daglig brug af cyklen. Her burde skolelærerne gå foran som rollemodeller.

September 2004

Jørn Østberg
Emdrupvej 62
2400 NV

VILHELM ANDERSEN

f. 1864.

Cyklens Poesi.

Af Aaret og Dagen. (1902.)

Af alle de Midler til Livets Bekvemmelighed, som den lykkelige Nutid kender, er der intet, der i den Grad tjener Livet til Bedste som dette hurtige Hjul. Nu, da det en Gang er fundet, kan jeg daarlig tænke mig, at man nogen Sinde har kunnet undvære det. Jeg vilde da bedre kunne tænke mig at undvære min Tændstikræske, altsaa formodentlig blive nødt til at ryge noget mindre Tobak, end mit Ridehjul. Det fuldstændiggør min Tilværelse. Som Medlem af det borgerlige Samfund er jeg bunden, paa min Cykel er jeg fri. Som Borger i København er jeg en stakkels, jordløs Skabning og skattepligtig til Brostenene, paa min Cykel er jeg Herre over hele Landet og Ridder af alle Landeveje og fremkommelige Markspor. Som Familiefader er jeg rodfast, fastgroet paa en lille Plet af Liv, i den Grad et Led af en sammensat Organisme, at det løber mig koldt ned ad Ryggen, naar et Barn faar Feber, paa min Cykel er jeg fuglefri. Mit Hjem binder mig en Klods om min Fod, mit Hjul giver mig en Vinge paa min Hæl. Har jeg mit Hjem og mit Hjul, »vil jeg med Jarler ej bytte«.

Det kan tit Tider forekomme mig, at min Cykel fuldstændiggør mig selv. Det var i gamle Dage et barnligt Ønske at kunne flyve og et billedligt Udtryk »at faa Vinger«, det er nær ved at blive Virkelighed nu. Lad en Rytter — og en Hanekylling — fryde sig over sine Sporer; naar jeg sætter mig paa mit Hjul, spænder jeg Bevægelsen selv til mine Lemmer, og jeg er selv dens Kilde. Jeg bøder paa mine Fødders Plathed ved denne Vinge af klingert Staal og lydlos Luft. Jeg fortsætter mig ud over det Maal og den Grænse, Naturen har villet holde mig indenfor. En flink Hjulrytter er som en Kentaur¹⁾, den fuldkomneste Skabning — spørg blot Böcklin²⁾ eller endnu bedre den leende Kentaur i Therme-Museet i Rom, ham, der har rystet Amor af sig og formelig dirrer af uforødet Manddomskraft. Hvilken Karl af en Cyklist! med Mandens Vilje og Attraa foroven og Dyrets Frødighed og Vælde om sine Lænder.

Og hvilket nyt Liv giver ikke denne nye Bevægelse! Jeg faar helt nye Sansefornemmelser. Ligesom man fra en Ballon skal kunne se et Landskab løbe sammen i Fugleperspektiv, saaledes sanser jeg i Farten paa mit Hjul ikke efter Enkeltheder, men knippevis, paa Fugleflugt. Til Fods kan jeg ikke se Skoven for bare Træer, til Hjuls kan jeg ikke se Træerne for Skoven. Ned ad en jydsk Fjerdingvejs-Bakke kløver jeg Luften som en Ærn; jeg stryger gennem Duftbrætter som en Svale over Blomsterbede, jeg sanser en hel Mark blomstrende Kløver eller Lupiner, en hel Lindegyde, som jeg lugter til en Rose. Paa en varm Sommerdag gennem Alheden føler jeg Solskinnet saa stille om mig som hvide Mure; igennem Gribskov i Mørke sætter jeg Natten selv i Bevægelse.

Dertil er selve Anstrengelsen, Arbejdet en Nydelse. Det er morsomt at være baade Menneske og Hest. Aladdin havde som bekendt paa sin Finger en Ring, der fremkaldte en Aand, som kunde flytte ham, hvorefter han vilde. Det blev han begribeligvis snart ked af — han glemte jo til sidst rent at bruge den. Jeg har ogsaa en Ring, men er heldigvis selv »Ringens Aand«. Jeg har set Folk i en Landauer se fornemt ned paa mig, naar jeg skummede dem forbi paa min Cykel. De ved vist ikke rigtig, hvad de gør. Jeg kunde ønske, at Søren Kierkegaard, naar han forlagde sine Spadsereture fra Østergade til Gribskov, kunde være taget derud paa denne Maade i Stedet for at lade sig slæbe af Sted i en Wiernervogn — der er visse Sider i deres Liv, som arbejder og er besværede, som synes at være undgaaet hans Opmærksomhed. Uden Arbejde ingen Nydelse, uden Anstrengelse ingen Hvile. Et Plovøg, en Landsoldat og en Hjulrytter ved, hvordan Hvilen kan smage. Paa en varm Dag paa en uendelig Landevej kan man høre Englene synge, naar det suser i Popleerne over den Landevejsgrøft, hvor man har lagt sig til Hvile.